

nim beatis ex seque sufficientibus opus esse amicis inquit: adfunt enim ipsis bona: ut cum ex se sufficient, nulla re amplius indigent. amicam autem cum sit alter ipse, suppeditat ea, quae per se quisquam nequit. unde illud, Fortuna cum dat bene, quidnam amicis est opus? Sed absurdum videtur, cum bona omnia faelici attribuiamus, amicos non tribuere: quod ex bonis externis esse maximum videtur. Nam si amici magis est beneficium conferre, quam accipere: boni item viri & virtutis est benefacere: benefacere autem amicis, quam alienis honestius est. probus vir iis indigebit qui beneficio afficiantur. Unde etiam in quaestione venie, utrum in aduersa, an in prospera fortuna amicis magis opus sit: eo quod & qui in infortunio est constitutus, iis indigeat, qui beneficia conferant: & qui fortunati sunt, iis quibus benefaciunt. Adde quod absurdum forsasse est, ut beatum solitarium esse faciamus. nemo enim esset, qui omnia bona habere per seipsum eligeret: quippe cum ciuile animal sit homo, & ad conuictum natura aptum. & faelici igitur hoc inest: quae enim natura bona sunt habet: constat autem eum amicis & probis viris melius esse quam cum alienis, & quibuslibet hominibus diem traducere: opus igitur faelici amicis est. Quid ergo primi id li dicunt, & quomodo illorum vera oratio est? An quia plerique amicos eos esse opinantur qui vtilis sunt? talibus igitur, cum bona ipsi omnia adsint, nullo modo indigebit beatus: sed neque illis qui ob voluptatem sunt amici, vel parumper. cum enim vita eius iucunda sit, aduentitia voluptate non indiget, cum itaque talibus amicis non indigeat, non indigere amicis videtur. Id autem verum forsasse minime est. in principio enim dictum iam est, faelicitatem operationem quandam esse. operationem autem fieri, & non esse ut possessionem aliquam, patet. at si faelicem esse in viuendo & operando consistit: boni autem viri operatio honesta & iucunda per se est: sicut in principio diximus: & quod est proprium vniuscuiusque iucundum quoque est alios vero spectare magis quam nosmetipsos, aliorumque actiones quam nostras possumus: proborum autem virorum actiones qui sint amici, bonis sunt iucunda (ambo enim ea habent, quae iucunda natura sunt) beatus profecto amicis huiusmodi indigebit, siquidem actiones honestas & proprias contemplari vult: tales autem sunt boni viri, qui amicus sit. faelicem praeterea iucundè viuere

A φίλων δὲ τῶν μακρότερον καὶ ἀνταρκεσύν-
 ἰσάρχων γὰρ αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ ἀνταρκεῖς οὐκ
 ὄντας, οὐδὲν ἴσως ἀνταρκεῖς τὸν ἑ φίλων, ἐπι-
 ρον αὐτὸν ὄντα, πορίζεται, ἀ δὲ αὐτὸ ἀδύνα-
 τὸν ὄντα γέ.

Ὅταν ὁ δὲ μακρὸν δὲ διδῶν, πὶ δὲ φίλων
 ἔοικε δὲ ἀτόπων, τὸ πάντα δουνομένοιτας τὰ
 ἀγαθὰ τῶν δουνομένων, φίλους μὴ δουνομένων ὁ
 B δουκὲ τῶν ἐκ τῶν ἀγαθῶν μέγιστον ἔσθ. εἰ δὲ
 φίλου ὄντι μᾶλλον τὸ δὲ ποιεῖν, ἢ πείραξιν καὶ
 ὄντι τῷ ἀγαθῷ καὶ τῆς αἰετῆς, τὸ δουραγεῖν
 κᾶλλον δὲ δὲ ποιεῖν φίλους ὄντων ἔσθ. δὲ
 πελοσῶσαν δὲ ἴσως τῶν ἀσσοδαμῶν. διὸ καὶ ὄν-
 ζῆτιται, πότερον ἐν ἀτυχεῖς μᾶλλον δὲ φί-
 λων, ἢ ἐν δουτυχεῖς ὡς καὶ τῶν ἀτυχωῶν δεο
 κέρου τῶν δουραγεῖσιν ὄντων καὶ τῶν δουτυχωῶ-
 C των, οἱ δὲ ποιήσασιν. αὐτοὺς ἴσως καὶ τὸ
 μακρότερον ποιεῖν τῶν μακρότερον οὐδὲν γὰρ ἔ-
 λοιτ' αὐ καὶ αὐτὸν τὰ πᾶσι ἔχειν ἀγαθὰ.
 πολιτικὸν γὰρ ὁ αἰδρωπος καὶ συζῆν περικῶς.
 καὶ τῶν δουνομένων δὲ τῶν ἰσάρχων τὰ γὰρ τῆ
 φύσει ἀγαθὰ ἔχει. δὴλον ἔσθ. μὲν φίλων καὶ
 ὄντων κρείσσον, ἢ μετ' ὄντων καὶ τῶν τυ-
 χῶντων σωτηριεῖον. δὲ ἀπὸ τῶν δουνομένων
 φίλων. πὶ οὐκ ἔχουσιν οὐ σῶσασιν, καὶ πῆ δὴ μ-
 θεούσιν; ἢ ὅτι οἱ πολλοὶ φίλους οἴονται ἔσθ
 ζῆσιμοῖς ἔσθ; τῶν τοιούτων κέρου οὐδὲν
 δὲ ἴσως τῶν μακρότερον, ἐπειδὴ τὰ ἀγαθὰ ἰσάρ-
 χων αὐτῶν. οὐδὲ δὲ τῶν δὲ τὰ ἢ τῶν, ἢ ὄντι μ-
 κρὸν ἢ δὲ γὰρ ὁ βίος ὄντων, οὐδὲν δὲ πᾶσι ἐπισά-
 κτου ἢ δὲ τῶν οὐδὲν κέρου δὲ τῶν τοιούτων φι-
 λων, οὐδὲν δουκὲ δὲ ἴσως φίλων. τὸ δὲ ἴσως ἔστιν ἴ-
 σως δὴ δὲ: ἐν ἀρχῇ γὰρ εἴρηται, ὅτι ἢ δουδαμ-
 E μονία, ἐνέργεια πὶς ὄντων. ἢ δὲ ἐνέργεια, δὴλον
 ὅτι γίνεται, καὶ οὐκ ἰσάρχει, ἴσως κτήμα
 πᾶσι τῶν δουνομένων ὄντων ἐν τῶν ζῶν καὶ ἐρ-
 γῶν, τῶ ἀγαθῷ δὲ ἢ ἐνέργεια σπουδαία. καὶ
 ἢ δὲ καὶ καὶ αὐτῶν, καὶ δὲ τῶν ἐν ἀρχῇ εἴρη-
 ἔσθ. καὶ τὸ οὐκ ἔστιν, ἢ δὲ τῶν δουραγεῖσιν μᾶλ-
 λον ἔσθ. πᾶσι δὲ δὲ τῶν ἢ αὐτοῖς, καὶ τῶν ἐ-
 κείων πορίζεται, ἢ τῶν οὐκ ἔστιν ἀπὸ δου-
 δὴ δουραγεῖσιν φίλων ὄντων, ἢ δὲ τῶν τῶν ἀγα-
 θῶν: ἀμφω γὰρ ἔχουσιν τὰ τῶν φήσιν ἢ
 F δὲ: ὁ μακρότερον δὲ φίλων τοιούτων δὲ ἴσως
 τῶν, ἐπὶ δουραγεῖν πορίζεται, πορίζεται ὄντων
 καὶ οὐκ ἔστιν. τοιαῦτα δὲ αὐτῶ ἀπὸ τῶ ἀγαθῶν,
 φίλου ὄντων, οἴονται ἢ δὲ ἢ δὲ τῶν δου-
 οροῦτερον